

**FOLKETINGETS
OMBUDSMAND**

Fastsættelse af den skattemæssige værdi af fri bil

Resumé

25. juni 2019

Ved fastsættelse af den skattemæssige værdi af fri bil for indkomståret 2012 ville skattemyndighederne ikke tillægge en overdragelse af en bil i februar 2012 (fra et anpartsselskab til hovedanpartshaveren) og en overdragelse i april 2012 (fra hovedanpartshaveren til selskabet) betydning.

Den skattemæssige værdi blev derfor opgjort med udgangspunkt i bilens oprindelige nyvognspris og ikke i selskabets købspris i april 2012.

Efter retspraksis har skatteyder og hans selskab bevisbyrden for, at overdragelserne mellem skatteyderen og selskabet er sket på sædvanlige og markedsmæssige vilkår.

Det fremgik af sagen, at den eneste vurdering af bilen, der var foretaget af en uafhængig tredjemand, var foretaget ca. 1½ år efter selskabets køb af bilen og var foretaget uden besigtigelse af bilen.

På den baggrund kunne ombudsmanden ikke kritisere, at myndighederne ikke mente, at hovedanpartshaveren havde dokumenteret, at selskabets køb af bilen var sket på sædvanlige og markedsmæssige vilkår. Ombudsmanden kunne derfor ikke kritisere, at skattemyndighederne ikke ville tillægge handlingerne betydning.

(Sag nr. 17/04186)

I det følgende gengives ombudsmandens udtalelse om sagen (oprindelig stillet til hovedanpartshaverens advokat), efterfulgt af en sagsfremstilling:

Ombudsmandens udtalelse

1. Kort om sagen og min undersøgelse

1.1. Sagen handler om opgørelsen af den skattepligtige værdi af fri bil, hvor bilen overdrages mellem koncern- eller interesseforbundne parter.

Den skattemæssige værdi af fri bil opgøres med udgangspunkt i den oprindelige nyvognspris, hvis arbejdsgiveren (eller selskabet, hvis der er tale om en hovedaktionær) anskaffer bilen højst 3 år efter første indregistrering. Hvis arbejdsgiveren/selskabet anskaffer bilen senere end 3 år efter første indregistrering, tages der udgangspunkt i arbejdsgiverens/selskabets købspris.

I sager, hvor arbejdsgiveren/selskabet og den skatteyder, der får stillet bilen til rådighed, er koncern- eller interesseforbundne parter, kan skattemyndighederne i visse tilfælde se bort fra overdragelser af bilen ved opgørelsen af den skattepligtige værdi af fri bil.

1.2. Det fremgår af sagen, at A er (...) og hovedanpartshaver i selskabet B ApS (i det følgende benævnt selskabet).

Den bil, som sagen omhandler (af mærket C) blev første gang indregistreret den 5. januar 2009 med en privat ejer. A købte bilen den 6. november 2009 for en ikke oplyst købspris.

Den 30. november 2009 solgte A bilen til selskabet for 650.000 kr., og han fik samtidig som hovedanpartshaver i selskabet stillet bilen til rådighed af selskabet. A købte den 2. februar 2012 bilen tilbage af selskabet for 175.000 kr., og den 25. april 2012 solgte han bilen til selskabet for 160.000 kr.

I september 2013 blev bilen vurderet til 180.000 kr. af en forhandler af bilmærket C.

1.3. Ved afgørelse af 19. marts 2014 fastslog SKAT (nu Skattestyrelsen), at overdragelserne i februar og april 2012 ikke skulle tillægges betydning ved opgørelsen af værdien af fri bil.

SKAT henviste til, at der ikke var nogen begrundelse for handlen ud over at opnå et mindre beskatningsgrundlag.

I afgørelsen af 6. februar 2017 kom Landsskatteretten ligeledes frem til, at overdragelserne ikke skulle tillægges betydning.

Landsskatteretten begrundede det med, at der ikke var nogen forretningsmæssig begrundelse for overdragelserne.

1.4. Min undersøgelse angår alene spørgsmålet om, hvorvidt de handler i 2012, som A foretog med sit selskab, skal tillægges betydning ved opgørelsen af den skattemæssige værdi af fri bil for indkomståret 2012, således at A skal beskattes af værdi af fri bil på grundlag af bilens værdi den 25. april 2012, hvor selskabet købte bilen tilbage fra A.

2. Retsgrundlag mv.

2.1. Regler om opgørelse af den skattepligtige værdi af fri bil for hovedaktionærer og -anpartshavere er fastsat i § 16, stk. 4, jf. § 16 A, stk. 5, i ligningsloven (senest lovbekendtgørelse nr. 66 af 22. januar 2019 om påligningen af indkomstskat til staten).

For indkomståret 2012 og på tidspunktet for handlerne mellem A og selskabet i februar og april 2012 havde lovens § 16, stk. 4, bl.a. følgende ordlyd, jf. den dagældende lovbekendtgørelse nr. 1017 af 28. oktober 2011:

”Stk. 4. Den skattepligtige værdi af en bil, der er stillet til rådighed for den skattepligtiges private benyttelse af en arbejdsgiver som nævnt i stk. 1, sættes til en årlig værdi på 25 pct. af den del af bilens værdi, der ikke overstiger 300.000 kr., og 20 pct. af resten. Bilens skattepligtige værdi beregnes dog mindst af 160.000 kr. (...) For biler, der er anskaffet af arbejdsgiveren højst tre år efter første indregistrering, opgøres bilens værdi i det indkomstår, hvori første indregistrering er foretaget, og i de to følgende indkomstår til den oprindelige nyvognspris, og herefter til 75 pct. af nyvognsprisen. For biler, der er anskaffet mere end tre år efter første indregistrering, (...) opgøres bilens værdi til arbejdsgiverens købspris inklusive eventuelle istandsættelsesudgifter.”

Af lovens dagældende § 16 A, stk. 6 (nu stk. 5), fremgik bl.a. følgende:

”Stk. 6. En hovedaktionær som nævnt i aktieavancebeskatningslovens § 4, der modtager udbytte fra selskabet i form af, at der stilles en bil, en sommerbolig, en lystbåd eller en helårsbolig til rådighed, skal ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregne værdien af godet tillagt eventuelt sparet privatforbrug i relation til godet. Godernes værdi ansættes efter reglerne i henholdsvis § 16, stk. 4, 5, 6 og 9. (...)”

2.2. Som bekendt stillede jeg A's sag i bero på udfaldet af en verserende retssag om værdien af fri bil i en anden sag.

Retten i X-by afsagde den 3. januar 2019 dom i den pågældende sag. Jeg har fra Skatteankestyrelsen modtaget en kopi af dommen, som også er gengivet i SKM2019.150.BR.

Dommen vedrører Landsskatterettens afgørelse af 13. september 2017. I sagen havde Landsskatteretten ligesom i A's sag ved opgørelsen af den skattemæssige værdi af fri bil set bort fra overdragelser af bilen i januar 2012 og juli 2012 mellem skatteyder og selskaber, som skatteyder var ejer af.

Af dommen fremgår bl.a. følgende:

”Det er således et krav til en koncernintern overdragelse eller en overdragelse mellem interesseforbundne parter, at overdragelsen sker på sædvanlige og markedsmæssige vilkår, og at handlen har været reel. Bevisbyrden herfor påhviler de nærtstående parter.”

Det fremgår endvidere af dommen, at skatteyderen ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort, at overdragelserne af bilen var sket på sædvanlige og markedsmæssige vilkår. På baggrund af værditabet på bilen i forhold til den oprindelige købspris og købspriserne i forbindelse med overdragelserne i januar og juli 2012 lagde retten til grund, at det egentlige formål med handlerne var at nedbringe beskatningsgrundlaget.

Derudover fastslår dommen, at uanset at ordlyden af Den juridiske vejledning 2018-2 er ændret således, at koncerninterne overdragelser og overdragelser mellem interesseforbundne parter vil blive lagt til grund i skattemæssig henseende, såfremt overdragelsen sker på sædvanlige og markedsbestemte vilkår, og ikke er af rent formel karakter uden reelt indhold, har der ikke herved været tiltænkt en realitetsændring.

Dommen henviser herved til pkt. C.A.5.14.1.10, Særlige bilordninger, i Den juridiske vejledning, der bl.a. har følgende indhold (version 2018-2):

”En bil skal anses for anskaffet på det tidspunkt, hvor arbejdsgiveren første gang erhvervede eller leasede den pågældende bil.

Koncerninterne overdragelser og overdragelser mellem interesseforbundne parter af en bil, der sker på sædvanlige og markedsbestemte vilkår, vil – i overensstemmelse med Landsskatterettens praksis – blive lagt til grund. Det er dog en forudsætning, at der ikke er tale om rent formelle overdragelser uden reelt indhold.”

2.3. I en dom af 30. november 2018, der er gengivet i SKM2019.5.BR, fandt byretten i modsætning til Landsskatteretten, at overdragelserne var sket på sædvanlige og markedsmæssige vilkår.

Jeg har forstået, at det er denne dom, som du henviste til under en telefonsamtale den 11. december 2018 med en af mine medarbejdere.

I dommen fastslås det indledningsvis, at der var tale om overdragelser mellem interesseforbundne parter, og at skatteyder derfor havde bevisbyrden for, at der ikke var tale om rent formelle overdragelser uden reelt indhold.

I sagen fandt retten på baggrund af bevisbedømmelsen bl.a., at de aftalte købspriser i forbindelse med overdragelserne ikke afveg væsentligt fra den markedsværdi, som en skønsmand havde vurderet.

3. Landsskatterettens og Skattestyrelsens udtalelser

3.1. Skattemyndighederne har fastholdt, at afgørelsen om opgørelsen af værdien af fri bil i A's sag er materielt korrekt og i overensstemmelse med praksis.

3.2. Landsskatteretten har i sin udtalelse af 31. august 2018 bl.a. oplyst, at samtlige oplysninger i A's sag indgik i Landsskatterettens behandling af sagen, og at der ikke i sagen forelå materiale, som understøttede hans værdiansættelse af bilen.

Landsskatteretten har desuden anført, at afgørelsen i SKM2005.86.LSR, som du havde henvist til, adskiller sig fra A's sag ved, at det i SKM2005.86.LSR var lagt til grund som ubestridt, at bilens reelle handelsværdi var 370.000 kr., som den var blevet overdraget til, ligesom værdiansættelsen var understøttet af to bilforhandleres vurdering og af, at bilen efterfølgende blev solgt til tredje mand.

3.3. Skattestyrelsen har i sin udtalelse af 10. september 2018 bl.a. oplyst, at SKATs kortlægning af hændelsesforløbet og fastsættelsen af salgspriser ved overdragelserne har dannet grundlag for, at SKAT i A's sag anså overdragelserne af bilen mellem ham og selskabet for ikke at være sket på sædvanlige og markedsmæssige vilkår og for at være uden reelt indhold eller forretningsmæssigt begrundet.

Skattestyrelsen har peget på, at bilens pris var faldet med 475.000 kr. på ca. 2 år og 2 måneder (fra 30. november 2009 til 2. februar 2012) og yderligere med 15.000 kr. på ca. 2 måneder (fra 2. februar til 25. april 2012).

Skattestyrelsen har også peget på, at SKAT i forbindelse med sagsbehandlingen konstaterede, at bilen var blevet omregistreret ved salget og tilbage-salget i 2012, men at SKAT ikke havde undersøgt, om der ved salgene i 2012 var sket forsikringsmæssige ændringer.

Som dokumentation for overdragelserne havde SKAT modtaget to fakturaer og dele af en mailkorrespondance fra september 2013 med en forhandler af bilmærket C, som havde oplyst, at han kunne tilbyde omkring 180.000 kr. for bilen, men ville se den, før han kom med et endeligt bud. Skattestyrelsen bemærkede, at mailkorrespondancen således havde fundet sted, ca. 1 år og 5 måneder efter at A havde solgt bilen tilbage til selskabet for 160.000 kr.

4. Min vurdering af sagen

4.1. I sagen er det ubestridt, at der er tale om koncerninterne eller interesseforbundne parter.

Bevisbyrden for, at overdragelserne mellem A og selskabet er sket på sædvanlige og markedsmæssige vilkår, påhviler derfor, jf. de omtalte domme i pkt. 2.2 og 2.3, A og selskabet.

Landsskatteretten og Skattestyrelsen har i deres udtalelser, jf. pkt. 3, oplyst, at samtlige oplysninger i sagen er indgået i vurderingen af, om der i A's sag skulle ses bort fra overdragelserne af bilen i 2012, og Skattestyrelsen har nærmere redegjort for, hvad der er indgået i vurderingen af sagen.

Det fremgår således, at skattemyndighedernes afgørelse om, at der i A's sag skulle ses bort fra overdragelserne af bilen i 2012, hviler på en konkret vurdering, herunder en bevisvurdering af de oplysninger og den dokumentation vedrørende overdragelserne mv., som var fremlagt for skattemyndighederne.

Jeg kan ikke foretage en sådan vurdering på en anden og bedre måde end skattemyndighederne, som har særlige forudsætninger for at træffe afgørelser på området bl.a. i kraft af deres erfaringer.

Jeg kan derfor kun kritisere afgørelsen, hvis der er særlige omstændigheder i sagen. Det kan f.eks. være, hvis myndighederne ikke har undersøgt sagen godt nok, eller hvis afgørelsen er udtryk for en usaglig forskelsbehandling.

Efter min gennemgang af sagen mener jeg ikke, at den indeholder den slags særlige omstændigheder.

Jeg har herved bl.a. lagt vægt på, at den eneste vurdering af bilen, der efter det oplyste er foretaget af en uvildig tredjemand, er foretaget, ca. 1½ år efter at handlen mellem selskabet og A fandt sted. Vurderingen er endvidere foretaget, uden at bilen blev besigtiget.

Jeg kan derfor ikke kritisere, at SKAT og Landsskatteretten ikke mener, at A har dokumenteret, at handlen den 25. april 2012 foregik på sædvanlige og markedsmæssige vilkår, og at handlen var reel.

4.2. På den baggrund kan jeg ikke kritisere resultatet af Landsskatterettens afgørelse af 6. februar 2017. Det følger af afgørelsen, at der skal ses bort fra overdragelserne af bilen i 2012 ved fastsættelsen af den skattemæssige værdi af fri bil for A for indkomståret 2012.

Afgørelsen indebærer, at værdien af fri bil skal opgøres med udgangspunkt i den oprindelige nyvognspris og ikke med udgangspunkt i selskabets købspris i 2012.

4.3. Da jeg ikke kan kritisere resultatet af Landsskatterettens afgørelse af 6. februar 2017, mener jeg ikke, at der er grundlag for at undersøge Landsskatterettens begrundelse i afgørelsen eller Landsskatterettens afgørelse af 19. juni 2017 om afslag på genoptagelse.

Jeg henviser til, at ombudsmanden selv afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse (§ 16, stk. 1, i lov om Folketingets Ombudsmand, jf. lovbekendtgørelse nr. 349 af 22. marts 2013). Jeg henviser også til, at skattemyndighederne i deres udtalelser har uddybet begrundelsen for afgørelsen af 6. februar 2017.

Jeg har desuden ikke som led i min undersøgelse af sagen taget stilling til skattemyndighedernes praksis på området, herunder til, om den ændrede formulering af Den juridiske vejledning er udtryk for en praksisændring. Jeg bemærker i den forbindelse, at disse spørgsmål er indgået i dommen fra Retten i X-by af 3. januar 2019.

5. Vejledning vedrørende søgsmålsfrist

Din klage over afgørelserne af 6. februar og 19. juni 2017 er modtaget i ombudsmandsinstitutionen med den e-mail, som du sendte den 19. september 2017, kl. 18:23.

En endelig administrativ afgørelse, som er indbragt for ombudsmanden inden 3-månedersfristens udløb, kan indbringes for domstolene, senest 1 måned efter at ombudsmanden har afsluttet sin behandling af sagen.

Jeg bemærker, at det er domstolene, der i forbindelse med sagens eventuelle indbringelse for domstolene må tage stilling til, om din klage til mig over Landsskatterettens afgørelser af 6. februar 2017 og 19. juni 2017 er indgivet inden fristen på 3 måneder.

Jeg skal for en god ordens skyld oplyse, at jeg med dette brev afslutter min behandling af sagen.

Sagsfremstilling

I afgørelse af 19. marts 2014 forhøjede SKAT A's personlige indkomst for indkomståret 2012 som følge af bl.a. en ændring i værdien af fri bil.

SKAT mente således, at de næsten 3 måneder, hvor bilen var ejet af A, ikke i sig selv kunne føre til, at der skulle beregnes et nyt grundlag for værdiansættelse af fri bil, idet der ikke var nogen begrundelse for handlen ud over at opnå et mindre beskatningsgrundlag. SKAT henviste til SKM2002.585.LSR.

Den 16. juni 2014 klagede statsautoriseret revisorfirma D på vegne af A over SKATs afgørelse af 19. marts 2014. Revisorfirmaet gjorde bl.a. gældende, at generhvervelsen af bilen i maj 2012 for 160.000 kr. var udtryk for markedsprisen på daværende tidspunkt, og at handlen i øvrigt var udført i overensstemmelse med sædvanlig praksis.

Den 25. maj 2016 sendte Skatteankestyrelsen sin sagsfremstilling og forslag til afgørelse til revisorfirmaet. Skatteankestyrelsen foreslog, at SKATs afgørelse blev stadfæstet.

I en e-mail af 13. juli 2016 kom du med dine bemærkninger til forslag til afgørelse. Du anførte bl.a., at SKAT ikke kunne afvise at anerkende handlerne med den begrundelse, at der ikke var nogen erhvervmæssig begrundelse for dem. Du henviste til, at Landsskatteretten forlod dette krav i 2005 med SKM2005.86.LSR, hvor Landsskatteretten godkendte handlerne, med henvisning til at parterne havde disponeret i overensstemmelse med aftalegrundlaget.

Den 11. oktober 2016 kom du med bemærkninger til SKATs udtalelse af 27. september 2016, hvor SKAT havde tiltrådt Skatteankestyrelsens indstilling til afgørelse vedrørende fri bil for indkomståret 2012. Du fastholdt, at der ikke kunne stilles krav om en særlig begrundelse for at anerkende en civilretlig aftale om overdragelse. Du anførte, at det afgørende alene måtte være, om der forelå en civilretligt gyldig aftale, og at parterne havde anvendt markedsværdien og i øvrigt havde disponeret efter aftalen.

I forbindelse med at du var indkaldt til retsmøde i Landsskatteretten den 31. januar 2017, sendte du med e-mails af 27. og 31. januar 2017 yderligere bemærkninger mv. til Skatteankestyrelsen. Du skrev bl.a., at A ved retsmødet ville redegøre for, at overdragelserne af bilen var begrundet i ændringer i arbejdsmønster, idet selskabet i perioder havde behov for firmabil, mens der i andre perioder var et mindre behov.

I afgørelsen af 6. februar 2017 mente Landsskatteretten ligesom SKAT, at overdragelserne ikke kunne tillægges betydning. Landsskatteretten skrev bl.a. følgende i afgørelsen:

”Den 2. februar 2012 overdrages bilen fra selskabet til klageren, som igen tilbageoverdrages til selskabet den 25. april samme år. Der anses ikke at foreligge nogen forretningsmæssig begrundelse for overdragelserne, og Landsskatteretten finder derfor ikke grundlag for at tillægge disse overdragelser betydning, jf. SKM2002.585.LSR, hvor der blev set bort fra lignende overdragelser. (...)”

Du anmodede den 3. maj 2017 Landsskatteretten om at genoptage sagen.

I din anmodning om genoptagelse havde du bl.a. anført, at det, som fremgik af den gældende juridiske vejledning fra 2012, hvori der var indføjet et krav om, at koncerninterne handler skulle være forretningsmæssigt begrundede, var i strid med et svar fra skatteministeren fra 2005. Du henviste til ministerens svar af 6. april 2017 til Folketingets Skatteudvalg på en henvendelse fra Deloitte, hvori ministeren havde henvist til SKATs oplysning om, at Den juridiske vejledning ville blive ændret.

Efter din opfattelse betød det, at SKAT ikke kunne stille krav om, at overdragelserne var forretningsmæssigt begrundet.

Derudover gentog du, at der i A's sag var tale om, at overdragelserne var sket på markedsmæssige vilkår, og du redegjorde for baggrunden for din opfattelse.

I afgørelse af 19. juni 2017 afslog Landsskatteretten din anmodning om genoptagelse. Bl.a. mente Landsskatteretten ikke, at Skatteministeriets svar til Folketingets Skatteudvalg i april 2017 kunne have medført et væsentligt ændret udfald af afgørelsen, hvis det havde foreligget tidligere.

Den 19. september 2017 klagede du på vegne af A til mig over Landsskatterettens afgørelse af 19. juni 2017 og dermed over afgørelsen af 6. februar 2017.

I klagen gentog du, hvorfor du mente, at Landsskatteretten skulle have genoptaget sagen. Du anførte videre, at afgørelsen i A's sag var i strid med senere afgørelser fra Landsskatteretten (bl.a. Landsskatterettens afgørelse af 13. september 2017), hvor der ikke i begrundelsen var henvist til, at overdragelserne manglede forretningsmæssig begrundelse, og at afgørelsen i A's sag derfor også stred mod lighedsprincippet.

Derudover anførte du, at Landsskatteretten efter din opfattelse ikke i A's sag havde foretaget en reel bedømmelse af aftalegrundlaget.

I brev af 10. april 2018 bad jeg SKAT og Landsskatteretten om en udtalelse i sagen. Jeg bad bl.a. skattemyndighederne om at udtale sig om, hvilken betydning dine oplysninger om aftalegrundlaget var tillagt. Jeg sendte dig en kopi af mit brev til skattemyndighederne.

Af Landsskatterettens udtalelse af 31. august 2018 fremgår bl.a. følgende:

”For så vidt angår praksis vedrørende koncerninterne overdragelser kan dette blandt andet udledes af afgørelserne SKM2002.585.LSR og SKM2005.86.LSR, som omtales i Den juridiske vejledning 2018-1 afsnit C.A.5.14.1.10 om særlige bilordninger.

Det bemærkes i denne forbindelse, at SKM2005.86.LSR afskiller sig fra nærværende sag ved, at det i SKM2005.86.LSR ubestridt var lagt til grund, at bilens reelle handelsværdi var 370.000 kr. som den var blevet overdraget til, ligesom værdifastsættelsen tillige var understøttet af to bilforhandleres vurderinger samt at bilen efterfølgende blev solgt til tredjemand.

I nærværende sag ses der imidlertid ikke at være holdepunkter for at tillægge overdragelserne betydning i relation til opgørelsen af den skattepligtige værdi af fri bil.

En nyere afgørelse på området er Landsskatterettens afgørelse af 13. september 2017 (SKM2017.596.LSR), hvor det i præmisserne blandt andet anføres:

’Landsskatteretten har lagt vægt på, at overdragelserne må anses skattemæssigt begrundet og at der ikke har været realitet i handleerne, idet bilen stedse har stået til rådighed for klageren.’

Det bemærkes, at Landsskatterettens afgørelse SKM2017.596.LSR er indbragt for Retten i X-by ved stævning af 12. december 2017. Retten i X-by har den 17. april 2018 oplyst, at sagen stadig verserer, og at sagen ikke er berammet til hovedforhandling. Der er fortsat ikke afsagt dom i sagen.

For så vidt angår selve bedømmelsen af aftalegrundlaget i nærværende sag skal det bemærkes, at samtlige oplysninger i sagen er indgået i Landsskatterettens behandling af sagen, ligesom det i denne forbindelse skal bemærkes, at der i sagen ikke foreligger materiale, som understøtter klagerens værdifastsættelse af bilen.

...

Landsskatteretten finder fortsat, at den truffne afgørelse i denne sag må anses for at være korrekt og i overensstemmelse med dansk skatteret og administrativ praksis. (...)"

Af Skattestyrelsens udtalelse af 10. september 2018 fremgår bl.a. følgende:

"Sagen omhandler spørgsmålet om værdiansættelse af bilen og fastsættelse af overdragelsespriser, herunder spørgsmålet, om overdragelserne mellem A og selskabet B ApS er sket på sædvanlige og markedsbestemte vilkår, og om der er tale om rent formelle overdragelser uden reelt indhold eller forretningsmæssig begrundelse.

...

Bilens pris var således faldet med 475.000 kr. på ca. 2 år og 2 måneder (30. november 2009 – 2. februar 2012) og yderligere faldet med 15.000 kr. på ca. 2 måneder og 3 uger (2. februar 2012 – 25. april 2012).

I forbindelse med sagsbehandlingen konstaterede SKAT, at bilen var blevet omregistreret ved salget og tilbagesalget i 2012.

Som dokumentation for overdragelserne af bilen mellem A og hans selskab modtog SKAT to fakturaer. En faktura vedrørende A's køb af bilen fra selskabet B ApS for 175.000 kr. og en faktura vedrørende A's tilbagesalg af bilen til selskabet for 160.000 kr. (...).

Derudover fremsendte A's revisor til SKAT dele af en mailkorrespondance (...), der fandt sted den 17. september 2013 mellem salgsrådgiver (...), bilmærke C-forhandler i Y-by, og A, hvor bilforhandleren blandt andet skrev:

'Jeg vil selvfølgelig gerne se din bil inden jeg kommer med et endeligt tilbud. Prisen jeg kan tilbyde er omkring 180.000 kr. plus/minus – alt afhængig af hvor mange defekter bilen har mekanisk samt bilens kosmetiske stand.'

Denne mailkorrespondance fandt således sted ca. 1 år og 5 måneder efter, at A havde solgt bilen tilbage til selskabet for 160.000 kr.

Ved sagsbehandlingen undersøgte SKAT ikke, om der i forbindelse med købet og tilbagesalget i 2012 skete forsikringsmæssige ændringer.

A's oplysninger om aftalegrundlaget er indgået i den samlede vurdering af sagen. SKATs kortlægning af hændelsesforløbet og fastsættelse af salgspriser ved overdragelserne har herefter dannet grundlag for, at SKAT anså overdragelserne af bilen mellem A og selskabet B ApS for ikke at være sket på sædvanlige og markedsbestemte vilkår og for at være uden reelt indhold eller forretningsmæssigt begrundet.

SKAT vurderede, at problemstillingen i sagen svarede til problemstillingen i SKM2002.585.LSR, som fremgik af Den juridiske vejledning (...) og SKAT henviste hertil i sin afgørelse.

...

Det er således Skattestyrelsens vurdering, at SKATs afgørelse i A's sag er materielt korrekt og i overensstemmelse med praksis. Det er videre Skattestyrelsens vurdering, at der i afgørelsen i større omfang kunne være beskrevet en række konkrete momenter i begrundelsen for resultatet.”

Den 3. oktober 2018 bad en af mine medarbejdere telefonisk Skatteankestyrelsen om at fremsende en kopi af den stævning af 12. december 2017, der var omtalt i udtalelsen fra Landsskatteretten. Jeg modtog en kopi af stævningen den 4. oktober 2018.

...

Du oplyste telefonisk den 11. december 2018 til en af mine medarbejdere, at du ikke mente, at A's sag var sammenlignelig med [den sag, hvor der var indgivet stævning den 12. december 2017]. Du oplyste også, at der for nylig var afsagt dom i en tredje sag, som heller ikke var helt sammenlignelig med A's sag, og at skatteyder i denne sag havde fået medhold. Du mente derfor, at sagen burde have været omtalt i Landsskatterettens udtalelse.

Under telefonsamtalen bad min medarbejder dig om at indsende dine bemærkninger og medsende en kopi af dommen i den af dig omtalte sag, hvori skatteyder havde fået medhold.

Den 17. januar 2019 oplyste du telefonisk til min medarbejder, at der den 3. januar 2019 var afsagt dom i [den sag, hvor der var indgivet stævning den 12. december 2017]. (...)

Med brev af 6. februar 2019 bad jeg Skatteankestyrelsen om at oplyse, om dommen af 3. januar 2019 var endelig, og om i givet fald at fremsende en kopi af dommen. Jeg sendte dig samme dag en kopi af brevet til orientering.

Jeg modtog den 12. februar 2019 en kopi af dommen fra Skatteankestyrelsen og oplysning om, at dommen er endelig.

Du har ikke efter den 17. januar 2019 rettet henvendelse til ombudsmandsinstitutionen, hverken skriftligt eller telefonisk.